

No. 8. }

August 1882.

{ 8de Aargang.

Sjurs Fortælling.

Wil du høre, hvad veste Sjur
 fortalte til gamle Gunner
 ombord i „Nornen“ paa sidste Tur
 i en af de ledige Stunder?

Gunner holdt af en liden Præt,
 havde selv seet Meget hælde
 og likte det vel, naar en Kammerat
 kunde spinde en vakker Ende.

Likke det vel at høre et Ord
 ogsaa fra Barmetunge.
 Selv var han ælskede Mand ombord,
 men hyggede sig dog blandt de Uge.

„Kom hid, du Sjur!“ sagde han en Dag.
 „En skikkelig Tyr i Grundten,
 jeg mener du er, men heis dit Sklag!
 Lad mig saa se dig til Bunden.“

Uad mig saa høre, hvorfra du er,
 af hvad Slags Folk du er kommen,
 og hvad der gjorde, at du kom her
 for at hamre for os paa Trommen.

„Trommen slaar du, saa det har Klem,
 og brav er du ogsaa forresten.
 Det lærte de dig vel i dit Hjem? —
 Nu svar, som du stod for Præsten!“

Og Sjur stod stille ved Bænken, hvor
 han pleiede, den gamle Gunner,
 at verle med Gutten et skjæmtomt Ord
 i sine ledige Stunder.

„Sidst i November da døde min Mor“
 — saa svarede Gutten stille —
 „men aldrig glemmer jeg hendes Ord,
 og ondt var det, om jeg vilde.“

„Hun bad for mig med bristende Kæft,
idet hun droges med Dølen,
bad Herren være mig Bærn og Trøst
i Fristelser og i Nøden.

„Det give du, Frelser!“ — saa bad hun — 'at
blandt dem, som bande og spotte,
blandt dem, som sværme i Syndens Nat
min Søn aldrig findes maatte!

„Stam du dig aldrig! — hun sagde til mig —
'for til din Frelser at bede!
Saa lukkede hendes Dine sig,
og jeg stod igjen herude.

„Jeg haaber til Gud, at trofast jeg
skal gjøre det, som hun vilde,
og at Vor Herre mig paa sin Vej
vil styre i Storm og Stille.

„Men da de lagde hende i Jord,
mit Hjerte var ved at briste,
indtil jeg hørte de Trøstens Ord,
som taltes ved hendes Riste.

„Da Alt var over, tog Morbror mig med;
han skulde paa „Nornen“ møde.
Paa Dæksplads kom vi til Horten ned.
I Oslo var det, hun døde.“

Her svigtede Stemmen. Det var ei frit,
der var nogen Graad derunder.
Han stammed' og stopped' og skotted' lidt
forlegen til gamle Gunner.

Gunner sad taus. Det syntes, som
han ønskede Mere at høre —,
Langsomt tilfids det fra ham kom:
„Hvad skal jeg Synden gjøre?“

Langsomt, men tungt som et veiet Ord,
stærkt som et Skrig i Vaande.
Taus sad han atter og saa mod Jord,
som for at samle Aande.

„Sig mig, du Sjur“ — han spurgte igjen —
„hvad skal en Synden gjøre?
Kanste du ved det og er min Ven;
lad mig saa Sandheden høre!

„Mens du har talt, saa har jeg tænkt,
følt mig saa angst i Sinde
som den Mørkræbde, der er stængt
paa en Kirkegaard inde.

„Fortids Skiftelser seet jeg har
komme og gaa som en Skygge;
somme gode; de fleste var
dog som al Verdens Uhygge.

„Far har jeg set, saa og min Mor,
Gud dem i Himmerig glæde!
Vende de vilde sig i Jord,
havde paa mig de Rede.

„Jeg har raft som en gaten Mand,
har gennem Verden spjiet
som en rygende Helvedsbrand;
men nu er jeg forvriet.

„Længesiden jeg alt blev fjed
af al Kommerz og Klammer,
prøvde saa siden at trøstes ved
Drik i mit stille Kammer.

„Men da du talte, brast det løst
Alt, hvad jeg taus har baaret.
Du har jeg ud mit Hjerte øst;
det er baade sygt og saaret.

„Skiftet har jeg, min Gut, og sagt
Alt — til dig, som er liden.
Men i Umyndige er Guds Magt,
læste jeg engang i Liden.

„Har han nu dybt ydmyget mig
gamle og grove Synder,
kanste, at Gud saa ogsaa ved dig
Frelsens Raad mig forkynder.“

Sjur var bange og bly i Sind,
tænkte: hvad skal jeg svare?
Noget i Skolen fik jeg ind,
kunde jeg huftede det bare!

„Gunner“, sagde han, „liden Magt
eier jeg i Forstanden;
men hvad min Lærer mig har sagt,
hjælper vel og en Anden.

„Jeg har lært, at Vor Herre ser*)
Alle ifra sin Himmel,
ser dig, naar du i Sengen er,
og i den tætteste Brimmel.

„Ser og det fineste Tankespind,
Synden i Sjelen væver;
fjender dit Hjerte ud og ind,
ved, hvorfor du nu bæver.

*) De efterfølgende fem Vers kunne passende synges til Melodien: Hvor lissigt er det dog at gaa, eller: Jeg ved et evigt Himmerig.

„Men hans almægtige Naades Ord
kalder paa hver en Synder,
hvor han saa særdes, og hvor han bor,
taler han til og forkynder:

„Kom du Synder! vi ville gaa
med hinanden i Rette!
Er dine Synder blodige, saa
vil jeg dem hvide tvætte!

„Er end din Synd saa rødt som Blod,
hvid som Sne skal den blive.
Selve mit Blod jeg flyde lod,
for dig at holde i Live!“

— „Det har jeg kjendt engang, jeg og“,
svarede Gunner stille;
„det har jeg læst i den hellige Bog,
da jeg endnu var lille.

„Men jeg lod Ordet feile forbi,
fluvede Vogen tilside.
Nu er jeg rødt: om jeg læser deri,
vil han af mig ikke vide.“

— „Mor har sagt“, gav Sjur ham til Svar,
„at jeg min Herre skal lyde,
Naar du Kapteinens Ordre har,
gjør du, hvad de dig byde.

„Nu har du Frelsens Fyrstes Bud
om uden Nølen at komme,
saa vil han slette al Skylden ud,
fri dig fra Bredens Domme.

„Jeg er vis paa: vender du om
paa hans Ord, faar du Naade.
Værste Synder, som til ham kom,
frelste han af al Naade.“

Gunner tog Ordet: „Sandt, min Far,
er det vist Alt, jeg faar høre.
Men det er mig, som syndet har;
sig mig saa: hvad skal jeg gjøre?“

Sjur ham svarte: „Vor Frelsermand
blev spurgt: hvad skulle vi gjøre,
saa vi Guds Gjerninger gjøre kan? —
da fik de dette at høre:

„Det er Guds Gjenning: tro paa den,
som han udsendte, I skulle! —
Læs i Johannes, det siette! End
jeg hufte det kan tilfulde.

„Præsten, jeg husker, læste det
i Kirken den sidste Gangen.
Han læste af Evangeliet,
ifjænt det var Aftenanglen.

„Stole vi paa de Ting, vi gjør,
han sagde, 'saa ville vi strande;
men tro vi paa Kristus, som vi hør,
da skal vi i Himmelen lande.' —

Lys der gif gjennem Gunnars Sjæl
og over hans surede Pande.
Paa Blif og Smil det mærkedes vel:
de Ord de tyktes ham sande.

Lettet de havde hans tunge Bryst
og løsnat hans Syndebyrde
og givet ham baade Mod og Lyst
at tro paa den gode Hærde.

Sjurs Fortælling var som en Sang
af simpelt og hjemlig Tone,
der løser en Sjæl af Tungfjends Lvang
og kan dens Sorger forløse.

Guttens Ord til den gamle Mand
i en af hans ledige Stunder
kom som et Raab fra det himmelske Land
i rette Tider til Gunner.

„Hi fare de store Mennesker vild,
og glemmes Gud af de Vise,
saa faar han de Umyndige til
saa Hans Navn at prædike og prise.

Lønligt da baner Guds Ord sig Wei
til Menneskets Hjertekammer.
Man tænker: det gjælder ikke mig,
og mærker det ei, før det rammer.

Kanhænde, hvad Sjur fortalte issor,
vil vække i ledige Stunder
en Anden, som læser iaar hans Ord.
Bed Smaaafolk gjør Herren Under!

Den lille Koffepige.

Olga staar der foran de mange Sager og skal for første Gang lave Maden alene, da hendes Moder er reist en Tur paa Landet. Det koster hende vel endel Studium og Omtanke; men det gaar nok. Olga har været en slikt Pige, der ikke blot flittig har besøgt Skolen, men ogsaa stadig hjulpet sin Moder med Husvæsenet og søgt at sætte sig ind i dette, der er saa vigtigt for en-

hver ung Pige. Hun er ikke bleven fra forkert opdragen og forskælet, som det gaar med mange unge Piger nutildags, men er tidlig bleven vant til at arbejde, ordne og stelle i Huset og lave Mad. Derfor er hun heller ikke nu hjælpeløs og vil senere kunne gjøre Nytte ogsaa hos Andre og blive en god og slikt Husmoder, om Gud saa forev det.

Den gamle Kapteins Yndlinge.

Kaptein Schmidt havde tilbragt det Meste af sit Liv paa de store Vaande. Han var viden bereist, havde ogsaa været i Nød

og Fare og længe forgjæves skuet efter Land. Fuglene havde ofte for ham været de første Budeere om, at Land var i Nærheden,

og deres Flugt havde vist ham den rette Kurs til at finde det. Og saa dette gjorde ham til en særskilt Ven af Fuglene.

Da han nu i sin Alderdom ikke mere kunde fare tilfods, gif han gjerne hver Morgen omkring ved Havnen og havde altid Noget i Kommen for de smaae Fugle. Disse kjendte ham og samlede kviddrende om ham, og der var en gjensidig Glæde, naar den gamle graae Somand saaledes gjorde vel mod sine gamle Venner, og disse muntre og syngende viste sin Hengivenhed og Taknemlighed mod ham.

Tigern og Speilet.

„Det er saa varmt, Albert, jeg vil gaa ind og lægge mig lidt paa Sofaen.“

„Ja, det er varmt,“ sagde Albert og viste med Straachitten foran det lille Nuffigt, der blusjede som en Rose. „Jeg tror, jeg gjør som du, Jessie. Skanste Papa og Mama komme hjem, medens vi sove. Vilde det ikke være morsomt at vaagne og se dem hjemme?“

Albert og Jessie forlode nu Gaarden, hvor de havde leget i Ekhjegen af de store Vindetræer, og gif ind i Dagligstuen. Der stod en bred og stor gammeldags Sofa, paa hvilken de to Børn kostede sig, trætte som de vare, og hoor de snart sov ind.

Albert og hans Søster Jessie vare eneste Børn af en Missionær, der var reist til Indien for at prædike Evangelium for de stoffels Hedninger, som tilbede Træ og Sten. Det Hus, Missionæren beboede, var en lang, lav Bygning, beliggende i Udkanten af en Indieby, ganske nær ved en af disse store Lovstove i Indien, som strækte sig langt ind i Landet. Missionærens Hustru havde længe lidt af svag Hælbred, og for at gjenvinde sine Kræfter var hun af Lægerne bleven sendt til en sundere Egn blandt Bjergene. Hun havde opholdt sig der nogen Tid; Missionæren var nu reist for at hente hende, og den Dag, vor Fortælling begynder, ventede man dem netop begge hjem.

Jeg vilde ønske, du kunde kaste et Blik paa de to Børn, som de ligge der i sød Søvn; thi et elskeligere Syn vil du maaste ikke saa snart komme til at betragte. Den lille kraftige, rødmsjede Albert, syv Aar gammel, ligger der med sit mørkloftede Hoved hvilende paa Sofapuden, og ved Siden af ham ligger den lille femaarige Jessie i dyb Søvn. Hendes blonde krøllede Haar er stroget bort fra den hvide Pande; Hovedet hviler paa Alberts Arm, og med en af de runde blottede Arme omfatter hun kjærlig Broderens Hals. Børnene ligne to Rosenknopper paa en Gren, eller to smukke Jordbær paa en Stilk.

De store Vinduer, der vælte fra Gulvet til Taget og udgjøre Dørene til Bærelset, staa vidtaabne, saa at den lette Vind, som bevæger Bananatræerne og suser mellem Palmens fjederlignende Blade, kan blæse kjolende ind i det store Rum. Nu træder en sort Tjener i hvid Dragt ind; men, da han ser Børnene i dyb Søvn, trækker han sig sagte tilbage.

Medens Missionæren og hans Hustru haste fremad for at gjense sine to Indlinge, og Moderen, som ikke havde seet dem paa en Maaned, glæder sig til at omfavne dem, medens de smaa ligge i Sønnens Arme, og Alt synes at være Fred og Rolighed, sniger en stor Tiger sig ud af Tjeningen, grum og hungrig, søgende efter Nov, — og den jaar Lugten af Børnene. Det vilde Dyr gaar lydlost lig en Kat ind i Stuen, og krummende sig ned i nogen Afstand fra Sofaen fæster den de gnistrende Dine paa de sovende Børn. Hvis de havde vært sig det Allermindste, da skulde disse forfærdelige Hugtander og Klør have boret sig ind i deres sprøde Legemer paa Diebliffet. Men nu bevæger Vinden det tynde Forhæng i den anden Ende af Bærelset. Tigern vender strax Blikket derhen, og i et stort Speil faar den Die paa, hvad der synes den at være en anden Tiger, som vildt betragter den. Den krummer Njggen, gaar baglænds og viser Tænder, idet den spinger den forfærdelige Hale frem og tilbage.

Tigern i Speilet bærer sig ad paa samme Maade, og med et gyseligt Brøl styrter det store Udyr sig imod sin Fiende og knuser derved Speilet i tusinde Stykker. Bestyrret, forfærdet og skamfuld hopper Tigern lynsnart ud gennem det aabne Vindu og tager Veien i største Hast til Skoven. Strigende af Forstræffelse over Vulberet vaagne Børnene og staa fulde af Forførelse foran Stykkerne af det ituflagne Speil.

„Mine søde, elskede Børn, ere I saarede?“ raabte Moderen, som i samme Dødsblik kom ind og trykkede dem til sit Hjerte, idet hun bedækkede deres Ansigt med Kys og Taarer. Hun og hendes Mand vare netop komne tidnok til at faa se Tigern, idet den sprang ud i Skoven, og hore Børnernes Forførelsesfrig — og hun styrkede ind i den Tanke at finde dem liggende i sit Blod.

„Vi have ikke slaet Speilet istykker,“ fremstammede Albert halv hullende, idet han hvenlig sa med taarefyldte Øine ind i Moders Ansigt, medens Jessie grædende skjulte sit Ansigt ved hendes Bryst.

„Nei, mine kjære Smaa, Speilet har reddet Eders Liv!“ udbrød hun.

Nu kom ogsaa Faderen ind for at give og modtage sin Andel af Gjenhænets Klarlighedsytringer, og da Velkomsthilsenen var givet, talte man om Tigern og den Fare, de havde været i. „Nu maa vi give Gud Æren,“ sagde Missionaren, „fordi han saa naadig har frelst vore Børn fra en gyselig Død.“ Og de faldt Alle paa Knæ lige foran Stykkerne af det sønderlagne Speil og opsendte i Forening saa varm en Lov og Tak til Herren, som nogeninde er opstegen fra taknemlige Hjerter.

Nu er Albert og Jessie selv voxede op til Mand og Kvinde og have sine egne lykkelige Hjem. Deres Moder er forlængesiden hos Gud, men begge Sødskende ere hvert Aar den 15de Juni hos den gamle sølvlokkede Fader for under Taksigelse til Herren at fejre deres Redningsdag og mindes Hændelsen med Tigern og Speilet.

Og nu, Børn, se I ikke her et stort

Bevis paa, at Gud bevarer deres Hjem og deres Børn, som hore ham til og forlade sig paa ham?

Bligten kaldte den troende Missionær bort fra Hjemmet, og Gud selv besyttede hans Børn under hans Fraværelse. Det Bedste, vi derfor kunne gjøre her i Verden, er at overgive os ganske i Herrens Baretægt; thi da kunne vi være trygge, enten vi ere i Amerika eller Ostindien. Ja, maatte vi forlade os paa ham, thi: „Se, han skal ikke slumre og ei sove, han, som bevarer Israel!“

„Men kunne vi ikke lære Mere af denne Historie?“ spørger maake en eftertænksum Læser. Væver ikke Hændelsen med Tigern os, hvor godt det er at holde Bredden tilbage, hvis Noget driller os? Tigern brølte og blev opirret; Tigern i Speilet gjorde det samme, og dette gav Anledning til Strid.

Var det ikke godt, om de, der bo under et Tag med hinanden, kom overens om aldrig at blive vrede paa en Gang?

Jo vist, kjære Barn, til Strid og Trætte behøves altid To, og hvis den Ene vil tie stille, maa den Anden snart holde op at skjænde. Men kom ihu, at det er Gud alene, som kan give dig Naade og Kraft til af Hjertet at være sagtnodig. Ved ham derfor om denne Gave. Jesus siger, at de Sagtnodige skulle arve Jorden.

Hjælpe Englene.

Et lidet Barn blev af sin Moder spurgt, om det vilde gaa til Himlen, hvorpaa Barnet med glædestraalende Øine svarede „Ja.“ Da hun saa spurgte det, hvad det tænkte sig som dets stadige Gjerning i Himlen, svarede Barnet: „Jeg vil hjælpe Englene at synge om Jesus.“

Den, som ei har lært at lyde, kan ei heller befale.

— God Pige bliver god Husmoder.

— Det staar daarligt til, naar Herren gaar tilfods, og Tjeneren vil sidde tilhest.

Morgensang.

(Indsendt).

I Jesu Navn staa vi nu op,
Med Jesus vil vi vandre;
Om Jesus vi nu svinge vil
Og frydes med hverandre.

I Jesu Navn kan Sjelen faa
Alt, hvad den sig begjærer;
I Jesu Navn alene vi
Kan Gud vor Fader ære.

I Jesu Navn den Hellig Aand
Gud os af Raade giver;
I Jesu Navn den samme Aand
Al Sorgen vel fordrøver.

I Jesu Navn din Børnestof
Før Gud „vor Fader“ talde;
I Jesu Navn i Evighed
Al Glæde os tilfalde!

Die D. Vö.

Bøn og Anvendelse.

„Velsign de fattige Børn, som ikke have nogen Seng inat!“ bad en liden Dreng, netop før han lagde sig i sin pene, varme Seng en kold Vinteraften.

Idet han reiste sig op fra sit Knæfald, sagde hans Moder: „Du har nu bedet Gud velsigne de fattige Børn; hvad vil du saa gjøre til deres Velsignelse?“

Drengen betænkte sig en Stund, og saa svarede han: „Hvis jeg havde hundrede Kæger, nok til hele Familien, da vilde jeg give dem nogle.“

„Men du har ingen Kæger,“ sagde Moderen; „hvad er du villig til at gjøre?“

„Naar jeg faar Penge nok til at købe alle de Ting, jeg onsker, og nogle tilovers, da vil jeg give dem nogle Penge.“

„Men du har ikke nok Penge til at købe Alt, du onsker, og maasse du aldrig vil faa saa mange; hvad vil du gjøre til de Fattiges Velsignelse nu?“

„Jeg vil give dem noget Brød.“

„Du har ikke noget Brød — Brødet hører mig til,“ sagde Moderen.

„Saa kan jeg tjene Penge og købe et Stykke selv.“

„Tag Tingen, som den er,“ svarede Moderen, — „du ved, hvad du har, som er dit eget; hvad er du villig til at give for at hjælpe de Fattige?“

Drengen betænkte sig igjen, og saa sagde han: „Jeg vil give dem det Halve af mine Penge. Jeg har syv Center; jeg vil give dem fire. Vilde ikke det være rigtigt?“

Taalmodighed. Xerere maa have Taalmodighed. „Hvordan kunde du have Taalmodighed nok til at gjentage det Samme 20 Gange for den træge Dreng?“ spurgte En min Moder. „Jo, hvis jeg havde sagt det kun 19 Gange, havde alt mit Arbejde været forgjæves“, sagde hun.

En gammel Præst sagde: „Naar Døden kommer, vil det være min største Sorg, at jeg har gjort saa Lidet for den Herre Jesus, og det min største Glæde, at den Herre Jesus har gjort saa Meget for mig.“

Jesus fundet, Himlen fundet!
Først Kamp, saa Løn;
Først Møie, saa Kronen skjøn!

G a a d e.

Som Billede paa Trofaldhed
Det Første man betragter.
Som Billede paa Trofasthed
Det Andet høit man agter.
Det Første tidt man kaster bort,
Men dyrt er tidt det Andet.
Det Hele er ei hvidt, ei sort,
Men Lys og Skygge blandet.

Opløsning

paa Gaaden i No. 6:

U n d, S a n d, T a n d, L a n d, M a n d.

Rigtig opløst af J. D. J., North Fort, Minn.; R. H., Citric, Wis.; J. E. og M. E., Scandinavia, Wis.; R. A., Winchester, Wis.; D. J. S., Homebahl, Minn.; E. J. S., Mishka Motiva, Wis.; J. J. B., Blackhammer, Minn.; E. C. D., Indianapolis, Ind.; J. G. D., Bratsberg, Minn.; G. J., Glasgow, Wis.; D. G. B. og J. W., Albert Lea, Minn.; R. J. B., Sacred Heart, Minn.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Barden“s Alstrykkeri, La Crosse, Wis.